

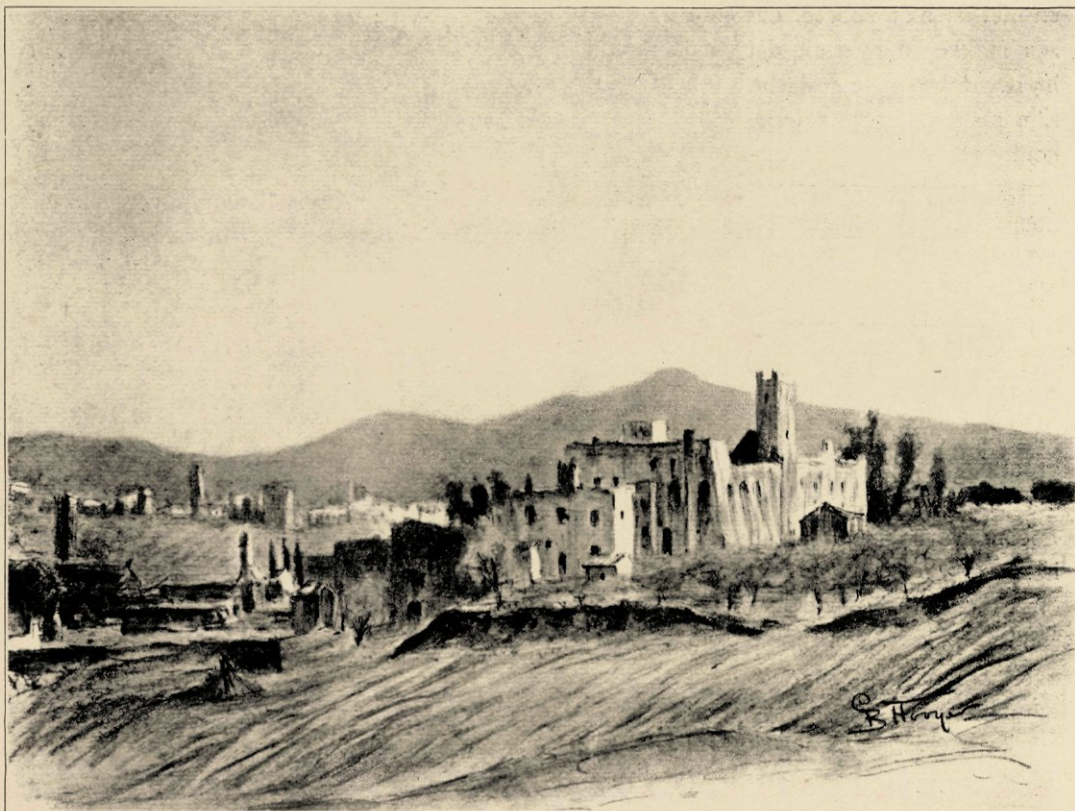
Wat ik teekende in Rome.

Een of ander onnoembaar voorwerp viel zoo nu en dan op mijn papier. Groezelige vingertjes wilden me helpen doezelen en eindelijk kreeg mijn hoed een wipje en viel over mijn teekening heen.

Ik zag in, dat de stem van Israël de stem van Jehovah was en dat ik niet beter kon doen dan inpakken en verdwijnen naar christelijker buurten. Maar in geen der bruine handjes legde ik een soldo, dat was me te machtig. Toch moest de schets worden af-

minste. De kleinste kinderen, liefst de meisjes, kregen oorvijgen en trappen, dat het een lust was, voor ze nog op tien meters van me af waren.

Met de grooteren werden veldslagen geleverd, die ik, als oud-militair, met belangstelling volgde. En met overmachtige vijanden werden politieke onderhandelingen aangeknoopt, gebaseerd op het principe van hulp en bijstand in gelijksoortige gevallen. Door druk te vertellen van de soldo trachtte

MONTE CELIO.

gemaakt en de details er in gezet. Ik zeide het immers al, dat verlangt nu eenmaal Rome. Dus was ik er den volgenden dag weder terug en had het eerste half uurtje rustig tijd wat op te schieten. En toen het ongedierte kwam opzetten, had ik — à la Trochu — mijn plan gereed. Den grootsten van de bengels beloofde ik de somma van 4 zegge vier soldo, het bedrag van een hollandsch dubbeltje dus, als hij het gepeupel in miniatuur van me afhield, tot ik klaar was. Dat werkte prachtig, voorloopig ten

mijn beschermheilige met vuilen neus zelfs op het gemoed van twee half volwassen kerels te werken, die nu den ring van toeschouwers kwamen vergrooten. Doch daarmede toonde hij hoe jong hij nog was en hoe weinig degelijke ondervinding hij nog had van een Romeinsch achterbuurten-gemoed.

Die vier soldo moesten *zij* verdienen.

Klets, klets ging het, en als een zwerm vliegen op een hoopje suiker, zal ik maar zeggen, bij het naderen van gevaar, vloog mijn publiek uiteen. De grootmachten, die